

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **S. N.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2020 č. j. OAM-854/ZA-ZA11-ZA13-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože neobsahuje náležité odůvodnění, což odporuje ust. 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správního řádu“) a také, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavku na přesnost a určitost. Měla za to, že žalovaný porušil při zjišťování stavu věci zejména ust. § 3 správního řádu, a že byla zkrácena na svých právech, když žalobce řízení zastavil jako nepřipustné a nezabýval se žádostí

žalobkyně meritorně. Dále mělo dojít k porušení ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu. Namítala, že žalovaný neuvedl žádnou zprávu nebo pramen, ze kterého by bylo možné konstatovat, že Ukrajina je ve světle zákona o azylu bezpečnou zemí.

3. Dále žalobkyně nesouhlasila s postupem správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal dne 19. 2. 2020 avšak žalobkyni bylo předáno až dne 15. 5. 2020, kdy nové skutečnosti spojené s pandemií Covid-19 měly být zásadní pro posouzení případného humanitárního azylu. V napadeném rozhodnutí také podle žalobkyně není jednoznačně uvedeno, z jakých podkladů dovodil správní orgán, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je opakovaná, a jaké použil podklady pro posouzení neměnnosti bezpečnostní situace na Ukrajině. V závěru žaloby poukázala na to, že žalovaný se spokojil s pouhým srovnáním důvodů, které uvedla v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s důvody, které uvedla ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy tyto důvody nepovažovala za definované procesně použitelným způsobem. Napadené rozhodnutí měla za nezákonné a nepřezkoumatelné, čímž jí bylo odepřeno právo na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobkyně. Neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, neboť neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně ani žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 9. 2019 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedla dne 30. 9. 2019, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, dorozumí se rusky a je křesťanského vyznání. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany, o politiku se nezajímá. Je vdova, má tři děti, její syn V. je také žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice, její dcera žije s manželem na Ukrajině a její další syn žije s rodinou v České republice. Posledním místem pobytu žalobkyně na Ukrajině bylo město Doněck, Chodokovského dům č. 3. O mezinárodní ochranu žádá v České republice podruhé, v jiných státech o ni nežádala. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se léčí u kardiologa, neurologa, endokrinologa a ortopeda, má vysoký krevní tlak a užívá pravidelně léky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla válku na Ukrajině, situace se dle jejích slov zhoršila, protože byl zaveden systém, kdy občané musí mít speciální doklady, aby je pustili do konkrétní oblasti, neví přesně, jak tento systém funguje, protože osobně se s ním nesetkala. Vyjma války na Ukrajině a situace, která s ní souvisí, žalobkyně žádné jiné důvody neuvedla.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-36091-2/ČJ-

2019-931200-AZ ze dne 25. 9. 2019, fotokopie podstatných částí správního spisu z řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, informace Ministerstva vnitra OAMP Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019, úřední záznam ze dne 16. 3. 2020, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-854/ZA-ZA11-ZA13-2019 ze dne 19. 2. 2020.

9. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-854/ZA-ZA11-ZA13-2019 ze dne 19. 2. 2020 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
12. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
14. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „*Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či*

zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

15. Žalobkyně odůvodnila podání své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože zde probíhá válka a situace se zhoršuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty se tam vrátit, jaké uváděla již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: *„Po posouzení důvodů uvedených výše jmenovanou pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 25. 9. 2019 správní orgán konstatuje, že jmenovaná uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu vrátit se do vlasti kvůli ozbrojenému konfliktu na východě Ukrajiny.“* Žalovaný proto neshledal, že by žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení její žádosti. Žalovaný žádost označil za nepřipustnou v smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
16. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobkyně ve své opakované žádosti neuvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování, nebo že by jí hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobkyně je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.
17. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
18. Soud má za to, že žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí na str. 2 uvedl prameny, ze kterých vycházel při vydání napadeného rozhodnutí. Tyto prameny nejsou shodné s prameny první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V posuzovaném případě vyšel žalovaný z informace Ministerstva vnitra OAMP Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019 (na základě které posoudil i neměnnost bezpečnostní situace na Ukrajině), naopak v předchozím řízení vycházel z informace OAMP ze dne 10. 10. 2017 a informace norského Centra Informací o zemi původu žalobkyně ze dne 19. 12. 2017 (LANDINFO). Je tedy zřejmé, že rozhodnutí odkazuje na informace, na základě kterých, lze považovat Ukrajinu ve světle azylového zákona za bezpečnou zemi. Námitky proto považuje soud za nedůvodné.
19. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože správní orgán vydal rozhodnutí již dne 19. 2. 2020, avšak předal ho až dne 15. 5. 2020, kdy změna poměrů mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný dne 4. 3. 2020 předvolal žalobkyni na den 20. 3. 2020 k převzetí

rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale s ohledem na usnesení vlády České republiky č. 194 ze dne 12. 3. 2020 o vyhlášení nouzového stavu a následné usnesení vlády České republiky č. 217 ze dne 15. 3. 2020 o přijetí krizových opatření byl žalovaný nucen předání rozhodnutí odložit na dobu po ukončení platnosti krizových opatření. Žalovaný již nemohl ve vydaném rozhodnutí reflektovat aktuální poměry v Evropě a postupoval dle aktuálních krizových opatření, když odložil předání napadeného rozhodnutí na dobu po ukončení platnosti těchto opatření. Tato informace byla sdělena jak právnímu zástupci žalobkyně, tak jí samotné. Soud s takovým postupem žalovaného souhlasí.

20. Žalovaný, jak v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany opatřil dle ust. § 10 odst. 2 zákona o azylu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalobkyně uvedené údaje v obou případech bez připomínek stvrdila svým podpisem. Soud tedy na rozdíl od žalobkyně považuje tyto údaje za procesně použitelné. Během poskytnutí údajů dne 30. 9. 2019 sama uvedla, že: „*Kromě války na Ukrajině a situace, která s ní souvisí, jiné důvody nemám.*“, při poskytnutí údajů dne 12. 1. 2018 ke své první žádosti sdělila: „*Bojím se o život z důvodu válečného konfliktu, který v Doněcku probíhá. Neustále se tam střílí a také dochází k bombardování. Válka je hlavním důvodem mé žádosti o mezinárodní ochranu.*“ Soud zcela souhlasí s žalovaným, který má za to, že důvody žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu zůstaly stejné. Dle ust. § 10 odst. 2 písm. l) zákona o azylu žadatel o mezinárodní ochranu uvede důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Žalovaný umožnil žalobkyni tyto důvody uvést a řádně ji v předvolání k tomuto úkonu poučil, podle soudu tedy žalovaný postupoval v souladu se zákonem a správně již neprovedl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
21. Dle Městského soudu v Praze také není sporu o tom, že se jedná o opakovanou žádost žalobkyně, neboť ve správním spise je založena fotokopie podstatných částí správního spisu z řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala dne 2. 1. 2018, které prokazují, že žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany již žádala. Sama žalobkyně pak ve své žalobě uvedla: „To, že se jedná o druhou žádost v pořadí žalobce pochopitelně nesporné.“
22. K obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by napadené rozhodnutí nedostalo požadavku na přesnost a určitost. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje i požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zjišťovány byly také všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobkyní uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně

projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. dubna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně